

ת"פ 33875/03/14 - פרקליטות מחוז תל אביב - פלילי נגד ח...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33875-03-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' ח
בפני כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי

פרקליטות מחוז תל אביב - פלילי

נגד

ח...

החלטה

פתח דבר

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פציעה באמצעות מכשיר חד במצח ובאוזן שמאל שגרמו לו לדימום, וכן פציעה באמצעות כלבו, שהוא כלב מסוכן, בכך שנשך את המתלונן בידי וברגליו וגרם לו לדימומים. כמו כן מיוחסת לנאשם עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה.

בעניינו של הנאשם הוגשה חוות דעת פסיכיאטריות, ממנה עלה כי הנאשם לוקה במחלת נפש והיה במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות, וכן אינו כשיר לעמוד לדין, והומלץ על אשפוז הנאשם.

המאשימה הודיעה כי היא מקבלת את הקביעה ביחס לאי כשירותו הדיונית של הנאשם, ועתרה, להורות על הפסקת ההליכים בעניינו של הנאשם בהתאם לסעיף 170 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), וכן על אשפוזו מכוח סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א - 1991 (להלן: "חוק טיפול בחולי נפש/ החוק").

הסנגורית ביקשה לקבל הבהרות ביחס לאמצעי הטיפול, ונמסרה הבהרה מאת אחת מעורכות חוות-הדעת ד"ר טרביקין אולגה (להלן: "המומחית").

בדיון ביום 8.7.15 הצהירה הסנגורית על דעת הנאשם כי יש הסכמה מצד הנאשם להפסקת ההליכים.

מבלי למעט מן ההסכמה המוצהרת, טענה הסנגורית בשלושה עניינים:

ראשית, הסנגורית טענה לעניין העדר ראיות לכאורה ביחס לחלק מעובדות האישומים.

עמוד 1

שנית, הסנגורית חלקה על הצורך באשפוז הנאשם וטענה שדי בטיפול מרפאתי כפוי, וביקשה לחקור את המומחית בעניין אמצעי הטיפול.

שלישית, הסנגורית טענה כי התקופה המירבית שנקבעה בחוק אינה זו שקבע המחוקק כעונש מקסימלי לעבירות.

אבחן את הטענות כסדרן.

ראיות לכאורה בהתאם לסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש

עם כניסתו לתוקף של התיקון לחוק, טענו הצדדים גם לעניין הראיות לכאורה.

לשיטת המאשימה קיימות ראיות לכאורה לביצוע כל אחד מהמעשים המיוחסים לנאשם.

הסנגורית טוענת כי לא קיימות ראיות לכאורה לכך שהתקיפה בוצעה באמצעות חפץ חד ולכך שהתקיימו יסודות העבירה שעניינה אי נקיטת זהירות בחיה, היות שההתרחשות הייתה בכניסה לדירת מגוריו של הנאשם ולא במקום ציבורי.

שני הצדדים הפנו את ביהמ"ש לראיות בתיק החקירה שהועמד לעיוני.

לעניין ראיות לכאורה, תיקון מס' 8 לחוק, אשר נכנס לתוקפו בחודש יוני 2015, הוסיף את סעיף 15 (א) הקובע כי לא ינתן צו ביהמ"ש בדבר הפסקת הליכים ואשפוז או טיפול תרופתי, אלא אם נוכח ביהמ"ש כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות. כעולה מדברי ההסבר, יש מקום שבית המשפט ידרש לשאלת קיומן של ראיות לכאורה, בין היתר, לצורך קביעת התקופה המירבית של אשפוז או טיפול (ה"ח 673, בעמ' 668-669). קביעה בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה, תהא במתכונת דומה באופיה למקרים אחרים בהם נדרש ביהמ"ש לבחון קיומן של ראיות לכאורה לאחר הגשת כתב אישום, ובהתאם לאותם עקרונות.

בחינת טענות הצדדים מלמדת על קיומן של ראיות לכאורה לכל מרכיבי כתב האישום.

לעניין ביצוע עבירת הפציעה באמצעות חפץ חד, אמנם, בדו"ח הפעולה בשטח, התייחס המתלון לתקיפה של הנאשם בעצמו ובאמצעות כלבו ולא הזכיר שימוש במכשיר חד, עם זאת, זמן קצר לאחר מכן באותו היום בפני רופא חדר המיון מסר המתלון כי הנאשם דקר אותו בפנים וכן נשך אותו כלב. יצוין כי בהתאמה תועדו במסמך הרפואי חתכים. בהודעה שנגבתה כעבור 3 ימים ציין המתלון כי הנאשם חתך אותו באמצעות סכין או חפץ חד באוזן ובמצח (שו' 7). המתלון מסר תיאור של החפץ, והתייחס לסכין קטנה כמו אולר עם ידית בצבע כסף (שו' 18). בעימות שנערך בין הנאשם למתלון ביום 9.1.14 חזר המתלון על טענתו כי הותקף על ידי הנאשם כמה פעמים וכי כתוצאה מהסכין שאחז הנאשם נגרמו לו חתכים גם ברגליים (שו' 9). אציין בהקשר זה כי כתב האישום אינו מייחס את הפגיעות ברגליים למכשיר החד אלא לנשיכות, ואולם לצורך קביעת ראיות לכאורה, בהתחשב באופי הארוע, אין בעובדה שהמתלון טוען כי הנאשם חתך אותו גם ברגלים כדי לפגוע בראיות לכאורה. לארוע היו שני עדי ראיה. השכן שוקי דובב, תיאר תחילה כי הנאשם

הלם במתלונן באגרופים כשהוא אוחז בחפץ אותו תיאר כמכונת גילוח (הודעה מיום 18.7.13 גיליון 1 שו' 7, 24, גיליון 2 שו' 18). בהמשך דבריו ציין כי לא ראה את מכונת הגילוח במהלך התקיפה, אלא הבהיר כי מיד לאחר האירוע הבחין בחלקים שבורים מאותה מכונה על הרצפה (שם, שו' 20). לעומתו עד הראיה רפי עובד, שתיאר אף הוא את תקיפת המתלונן על ידי הנאשם באגרופים, ציין כי לא הבחין בחפץ שאחז הנאשם במהלך התקיפה. הנאשם מצידו אישר כי דחף את המתלונן, וציין כי אחז בידו דבר מה, אולי טלפון, אולם עמד על גרסתו לפיה לא אחז בחפץ חד ולא תקף את המתלונן (הודעה מיום 14.7.13, והודעה מיום 4.11.13, עימות שו' 28, 34).

עיון במסמכים הרפואיים מחדר המיון מיום הארוע מלמד כי תועדו חתכים באוזן שמאל ובצד השמאלי של הפנים באזור המצח וכן תוארו נשיכות, כך שהייתה אבחנה מצד הגורמים הרפואיים בין חתכים לבין נשיכות. תמונות המתלונן מתעדות את הפגיעות בגפיים, כך שאין בהן כדי ללמד אם היו חתכים בפנים אם לאו.

ודוק, בהתאם להצהרת הסנגורית אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה לעניין הפציעה, וב"כ הנאשם הסכימה כי יש ראיות לכאורה לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש. המחלוקת מתמקדת בשאלת השימוש בחפץ חד ופציעה וגרימת חבלה באמצעותו. בחינת הראיות שנסקרו מעלה כי די בראיות שפורטו לעיל, כדי לבסס ראיות לכאורה לפציעה באמצעות חפץ חד, אף אם סוגו של החפץ אינו ברור.

לעניין העבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, אין מחלוקת כי מדובר בכלב מסוג "פיטבול", העונה על הגדרת כלב מסוכן כקבוע בחוק הסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג-2002.

יצוין כי הנאשם מסר בהודעתו ביום הארוע כי כלבו היה קשור ברצועה (שו' 27), וטען כי הכלב נשך את המתלונן לאחר שהמתלונן נכנס לתוך הדירה ובעט בו. על אותם דברים חזר גם בהודעה נוספת. אלא שבעימות שנערך מאוחר יותר אישר כי הכלב לא היה קשור (שו' 37). דבריו האחרונים מתיישבים עם טענות המתלונן כי הכלב לא היה קשור (17.7.13 שו' 6). משכך, אינני רואה צורך להדרש לדברי העד דובב כי אולי הייתה לכלב רצועה אך הוא אינו זוכר.

לעניין המקום שבו התרחשה התקיפה על ידי הכלב, מעדות המתלונן ועדי הראיה עולה כי הארוע כולו התרחש מחוץ לדירה, ואף הסנגורית הצהירה כי בניגוד לגרסת הנאשם אין מחלוקת שהארוע היה מחוץ לדלת. לפיכך, כל הטענות על התנהלות בתוך הבית אינן רלבנטיות.

אשר לטענת הסנגורית כי הנאשם לא יכול היה לצפות את יציאתו של הכלב מהבית בעקבות הדפיקות בדלת ופתיחתה, טענה זו אינה מתיישבת עם הראיות לכאורה שהוצגו. המתלונן תיאר כי לאחר שדפק על דלת הדירה, והנאשם ידע שזה הוא, פתח הנאשם את הדלת ואפשר לכלב לפרוץ החוצה ולנשוך אותו ולפצוע אותו (14.7.13 שו' 6 - 7). לגרסתו של העד שוקי דובב, דפק המתלונן על דלת ביתו של הנאשם וכלבו החל לנבוך, אז פתח הנאשם את הדלת וכלבו רץ לכיוון המתלונן ונשך אותו בכניסה לבית מבלי שזה נכנס לדירה (גיליון 1 שו' 11 ואילך, גיליון 2 שו' 9). העד רמי עובד מסר כי הנאשם פתח את דלת הדירה ושלח את כלבו לכיוון המתלונן.

בהתחשב בכך שמדובר בכלב מסוכן, עליו חלות על פי חוק הוראות מיוחדות שיבטיחו שליטה עליו, ובהתחשב בראיות

שפורטו בדבר יציאת הכלב מהדירה ותקיפתו את המתלונן, כשהנאשם ידע שהמתלונן מעבר לדלת, מתקיימות ראיות לכאורה לעבירה הנטענת, ולכך שהנאשם נהג בכלבו בצורה מסכנת, כשידע על פוטנציאל הסיכון מהכלב המסוכן, יכול היה לצפות את יציאתו של הכלב ולא מנע זאת.

לפיכך שוכנעתי בקיומן של ראיות לכאורה לכל המפורט בכתב האישום.

אמצעי הטיפול

נוכח ההסכמה להפסקת ההליכים והצורך הטיפולי יש להכריע בדבר אמצעי הטיפול.

לטענת ב"כ המאשימה, יש לסמוך על המלצת המומחית בהתחשב במצב הפסיכופי הכרוני, ובמסוכנות עליה עמדה המומחית בעבר ובהווה, המוחרפת עקב השימוש בסמים.

לטענת הסנגורית, לא קיימת בעת הזו, כשחלף זמן ניכר מאז המעשים נושא כתב האישום ולא נפתחו תיקים חדשים מסוכנות המחייבת אשפוז, ואין להשתמש באשפוז כאמצעי עונשי, כשמדובר באמצעי טיפולי, וניתן להסתפק בצו מרפאתי כפוי שיביא לאותן תוצאות, או יוביל לאשפוז לאחר אי עמידה בתנאי הצו.

בבואי לקבוע את אמצעי הטיפול המתאים אני לוקחת בחשבון כנקודת מוצא את העובדה שאשפוז כפוי פוגע בחירות וכי מטרתו של האשפוז הפלילי כפוי אינה עונשית אלא טיפולית. לצד זאת, צריכה החברה להגן על עצמה מפני נזקים שחולה הנפש יכול לגרום, ולעשות את שביכולתה כדי לטפל בחולה הנפש ולהיטיב את מצבו. האיזון בין השיקולים הנוגדים צריך להעשות בדרך של פגיעה מידתית, שלא מעבר לדרוש לצורך טיפול והגנה על שלום הציבור ועל שלום הנאשם, כשאין הצדקה לאשפוז אם ניתן להשיג את מטרת הטיפול בהליך מרפאתי כפוי. בגדר איזון זה הורה המחוקק בסעיף 15(ד) כי ביהמ"ש לא ייתן צו לטיפול מרפאתי, אלא אם כן סבר שאין בכך כדי לסכן את שלום הציבור והנאשם (רע"פ 2060/97 **וילנצ'יק נ' הפסיכיאטר המחוזי**). הגורם המוסמך להחליט אם ליתן צו אשפוז או צו טיפול מרפאתי הוא ביהמ"ש, בהסתמך על ראיות וטענות שהובאו בפניו בנושא זה, המלצות הגורמים המומחים, אופי המעשים נושא כתב האישום ועברו הפלילי של הנאשם (ע"פ (ת"א) 70258/08 **סבח נ' מדינת ישראל**). בבוא ביהמ"ש לבחון את מידת הסיכון להתממשות הסכנה לשלום הציבור או לשלומם של נאשם הוא נדרש להתייחס לדרגת הסיכון ולדרגת וודאותה (ע"פ (חי') 1105/04 **מאצרי נ' מדינת ישראל**). יש לזכור בהקשר זה כי קביעת אמצעי טיפול בדמות אשפוז כפוי אינה סופית, או מוחלטת או ממושכת בהכרח, שכן הועדה הפסיכיאטרית המתכנסת מעת לעת בעניינו של נאשם מוסמכת להורות על שחרורו ומתן צו טיפול תרופתי שכמוהו כצו ביהמ"ש (סעיף 28(ב) לחוק טיפול בחולי נפש).

לעניין אמצעי הטיפול, בחווה"ד מיום 25.2.15 צוין כי הנאשם שרוי במצב פסיכופי כרוני ומעורב בפלילים כתוצאה ממצבו הנפשי, חסר כל תובנה למצבו הנפשי ולצורך בטיפול, משתמש בסמים וחסר כל תובנה לצורך בגמילה. התנהגותו תוקפנית בהווה וקיימת היסטוריה של התנהגות תוקפנית בעבר, לכן נשקף סיכון תוקפני כלפי הזולת בעתיד והוא זקוק לאשפוז פסיכיאטרי וטיפול בתנאי אשפוז.

לבקשת הסנגורית ניתנה הבהרה בעניין זה ביום 28.6.15 במסגרת חווה"ד נוספת. מסקנות הפסיכיאטרית היו זהות, תוך שהיא חזרה וציינה את התרשמותה במהלך הראיון כי שפת גופו של הנאשם לעיתים מאיימת, אך הוא לא תוקף פיזית ומילולית, טון דיבור לרוב כעוס ורגזני. עוד צוין כי הנאשם חוזר על מחשבות שווא של רדיפה על ידי גורמי החוק, הבטחון, עורכי דין, שוטרים, בעלי דירות להשכרה, שכנים, שותפים לדירה ואחרים. כמו כן הנאשם מאשר תוקפנות כלפי אדם ואיומים בהסבירו שצריכים לשלם על מה שנעשה לו. עוד תיאר הנאשם כי בעת האחרונה איים על עו"ד המטפל בעניינו. זה המקום לציין כי כתב האישום שלפני עניינו באלימות כלפי משכיר דירה וכתב אישום נוסף בעניינו של הנאשם עוסק באלימות כלפי עורך דינו, כך שההתייחסות של הנאשם לגורמים הרודפים שיש הצדקה שישלמו על מה שנעשה לו, היא התייחסות קונקרטית ובעלת זיקה לקורבנות העבירות.

לעניין האפשרות של טיפול מרפאתי כפוי, צוין בהבהרה כי אין צפי לשיתוף פעולה בשל היותו של הנאשם במצב פסיכוטי כרוני ובשל העדר תובנה למצב. יצוין כי בחוות-הדעת נסקר העבר הפסיכיאטרי ומהסקירה הנרחבת עולה כי אין אינדיקציה לנטילת תרופות שנרשמו לנאשם בכל נקודות הזמן שעמד בקשר עם המערכת הפסיכיאטרית. כמו כן, עלה מחוות-הדעת ומן ההבהרה כי הנאשם עצמו מתייחס לשימוש בסמים מסוג חשיש, ונמצאו לכך ראיות בבדיקות שתן וצוין בחוות-הדעת כי ידוע בעבר על שימוש באקסטזי.

הפסיכיאטרית ד"ר אולגה טרבינקין העידה בפניי ומסרה כי הנאשם סובל מסכיזופרניה ומהפרעות נפשיות והתנהגותיות המוגברות על רקע צריכת סמים (עמ' 20 שו' 32) וחזרה על האמור בחוות הדעת לפיה בעת הבדיקה שנערכה בתנאי הסתכלות לפני כחצי שנה, התנהג הנאשם בצורה מאיימת (עמ' 21 שו' 20-21). עוד מסרה כי בחינת מידת מסוכנותו נעשית ביחס למצבו בעת הבדיקה וללא קשר למצבו בעבר וכי אינה מודעת להרשעותיו הקודמות של הנאשם וההתנהגות התוקפנית בעבר אליה היא מתייחסת היא זו המתוארת בכתבי האישום בהם עיינה (עמ' 18 שו' 20-22, עמ' 23 שו' 10-12). עוד מסרה כי הנאשם זקוק לטיפול תרופתי אולם הוא סרב לקבלו (עמ' 19 שו' 31). לדבריה, מכלול הנתונים הללו הביאו להמלצה בדבר אשפוז, שכן אפקטיביות הטיפול המרפאתי במצב בו הנאשם אינו נרתם לטיפול היא אפסית כיוון שסביר להניח כי לא יגיע לביקורים במרפאה ולא יטול אל הטיפול התרופתי המתאים (עמ' 20 שו' 7-9). יתרה מכך, המומחית הבהירה כי הטיפול המתאים לנאשם ינתן להערכתה בזריקות וקודם לכן בכדורים, כשהאחרונים ניתנים בתכיפות גבוהה ויש מקום שינתנו בתנאי אשפוז באופן המאפשר פיקוח על נטילתם. המומחית ציינה כי גם הכדורים וגם הזריקות מחייבים בתקופה הראשונה שמשכה כשבוע עד חודש, לבחון את תופעות הלוואי העלולות להיגרם בעקבות הטיפול, בעיקר כשמדובר במי שמעולם לא קיבל טיפול, וזאת ניתן לעשות רק בעת שהנאשם שוהה באשפוז. לדבריה, עלולות תופעות הלוואי להתעצם על רקע צריכת הסמים, המשפיעים על מצבו הפסיכוטי ועלולים להחמיר את מידת מסוכנותו והנאשם עלול להפוך לתוקפן ואלים עוד יותר עד כדי פגיעה בעצמו או בזולת (עמ' 20 שו' 23-30). מסקנתה החד משמעית של ד"ר טרבינקין בעדותה הייתה כי הטיפול הנכון עבור הנאשם אינו יכול להנתן במסגרת אמבולטורית, אלא נדרש אשפוז שיבטיח כי הנאשם אינו צורך סמים. המומחית הבהירה כי מידת המסוכנות עשויה לרדת אם יתמיד הנאשם בטיפול באופן קבוע ומסודר לאורך זמן (עמ' 21 שו' 28-29, עמ' 23 שו' 32), וכן ציינה כי אשפוז הנאשם, וקבלת התרופות המתאימות ללא צריכת סמים, עשויים לייצב את מצבו ולהביאו לתובנות בנוגע למצבו באופן שיוביל לשיפור במצבו, ובמקרה כזה תנתן החלטה לשחררו מאשפוז ולהעבירו לטיפול מרפאתי (עמ' 24 שו' 1-6).

התרשמותה המקצועית של המומחית הייתה ברורה, מפורטת ועקבית, והמלצותיה חד משמעיות בדבר חיוניות הטיפול

בדרך של אשפוז, ולו לתקופה הראשונה של נטילת התרופות והתייצבות ראשונית במצב עד לתחילת תובנה מצד הנאשם. מעדותה של המומחית עלה בבירור כי צו מרפאתי כפוי לא יהיה אפקטיבי במצבו של הנאשם שהוא חסר תובנה למצבו, נוטל סמים ואינו מעוניין בטיפול תרופתי. מסקנות אלה של גורם פסיכיאטרי מקצועי בלתי תלוי מטעם הפסיכיאטר המחוזי, הן בעלות משמעות ומשקל בשקלול כל הנתונים המהווים בסיס להכרעה בדבר אמצעי הטיפול.

לצד מסקנות המומחית עומדים נתונים נוספים שמקורם בכתבי האישום, העבר הפלילי, ההתנהלות בתקופת ניהול ההליך, ודברי הנאשם כפי שתועדו בפני המומחית.

לעניין המסוכנות, לנאשם עבר פלילי של תקיפה הגורמת חבלה ושל איומים בקשר למעשים ישנים מאד מלפני 16 שנים שהתיישנו. עיון בכתבי האישום התלויים ועומדים בעניינו מלמד לכאורה על שימוש באלימות פיזית ומילולית מול גורמים עמם הוא בא בקשר במצבים של חוסר שביעות רצון מתגובתם. מדובר בשני מעשים שונים שבוצעו בפער זמן של כשנה האחד מהשני. אכן, בעניינו של הנאשם לא נפתחו מאז מחצית שנת 2013 תיקים חדשים, והמאשימה לא ראתה צורך לעתור לאשפוזו במסגרת הליכי מעצר עד תום ההליכים, ואף לא נחפזה בגיבוש עמדתה ביחס לנאשם, עם זאת, גם בעת הזו, בשיחות עמו לפני מספר חודשים, מציין הנאשם כי איים על עו"ד שטיפל בעניינו, והוא נותן לגיטימציה למעשיו המפורטים בכתבי האישום ואף למעשי אלימות בתגובה להתנהלות לא ראויה להשקפתו של גורמים שונים שצריכים לשלם על מעשיהם. היות שאין לנאשם תובנה ותפישה מציאותית של המציאות, הרי שתחושת הנרדפות בהתאם לעמדותיו אלה, עלולה להובילה חלילה בדרגת סבירות לא נמוכה למעשים נוספים בעלי פוטנציאל למסוכנות. מצב זה מחריף מבחינת פוטנציאל המסוכנות בשל צריכת הסמים, שעלולה לגרום להסרת עכבות נוספת ולהגדיל את הסיכון לפגיעה ותגובה אלימה כלפי גורמים שהנאשם בא בקשר עמם, בהתאמה לכאורה לגורמים שנפגעו בהליכים שלפניו. בהתחשב בכך, שבין שני המעשים נושא כתב האישום יש פער זמן לא קצר, אין בחלוף הזמן בנסיבות המתוארות כדי לפחית מן המסוכנות ולבטח לא להפיגה.

אשר לחלופה של צו טיפול מרפאתי כפוי, אמצעי זה לא יספק את הטיפול וההגנה הראויים ולא יהיה אפקטיבי בעת הזו. זאת, בהתחשב במצבו המורכב של הנאשם, סירובו בפני גורמי האשפוז לקחת טיפול תרופתי, ובעיקר עמדתו כי הוא לא זקוק לטיפול, עמדה שבשום הזדמנות לא שינה ממנה, ובאה לידי ביטוי בהתנהלותו עד היום. לכך יש להוסיף את נטילת הסמים. מקובלים עליי במלואם הסבריה של המומחית בדבר חוסר היכולת להעניק את הטיפול ולו בשלב הראשוני עד להתייצבות בתנאים של טיפול מרפאתי כפוי לאדם במצבו של הנאשם, ואין לי אלא להפנות להסבריה הברורים והמשכנעים. לעניין משך האשפוז והפגיעה בחירות הנאשם בשל כך, מדברי המומחית עלה שלאחר תקופה קצרה, ככל שהתרופות ישפיעו ותהא הבנה לחשיבות הטיפול, יש לקוות ולהניח שהנאשם ישוחרר ויוצא בעניינו צו טיפול מרפאתי כפוי.

משכך, שוכנעתי במסוכנות הנאשם וחיוניות האשפוז לשם טיפול בו.

קביעת התקופה המירבית

לטענת המאשימה התקופה המירבית בהתאם להוראות החוק ולתכליתו היא התקופה העונשית המקסימלית לעבירה

החמורה יותר, היינו שלוש שנים.

הסנגורית מתנגדת לעמדה זו, אך מנגד אינה סבורה כי יש לקבוע מתחמי תקופת אשפוז בהתאמה למתחמי ענישה, ולמעשה אינה מציעה דרך כללית לקביעת תקופה זו.

בעניין התקופה המירבית ניתנה החלטה מקיפה מאד בת.פ. 40739-09-13 **מדינת ישראל נ' חנון**, על ידי השופט מלמד. החלטתו של השופט מלמד מקובלת עליי, אני מפנה אליה ואין צורך לחזור בהרחבה על דבריו. בתמצית אציין כי אף אני סבורה שהגדרת המונח תקופת המאסר המירבית, בהתאם ללשונו של סעיף 15(ד1) לחוק טיפול בחולי נפש ובהתאם לתכליתו ולתכלית התיקון לחוק, היא תקופת הענישה המקסימלית הקבועה לעבירה המחמירה. מובן כי אין בקביעה זו כדי ללמד כי זו תהא תקופת האשפוז או הטיפול, אלא תקופות אלה יקבעו לפי הצרכים הטיפוליים כשמשכם לא יעלה על התקופה המירבית, אך הוא יכול להיות קצר ממנה, הכל בשימת לב לכך שאין מדובר בעונש.

סוף דבר

אשר על כך אני מורה על הפסקת ההליכים מכוח סעיף 170 (א) לחסד"פ, ולאחר שנוכחתי כי קיימת מסוכנות ונדרש אשפוז אני מורה על אשפוזו מכוח סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, במקום עליו יורה הפסיכיאטר המחוזי.

התקופה המירבית כהגדרתה בתיקון לחוק עומדת על שלוש שנים.

הפסיכיאטר יודיע לצדדים על הבאת הנאשם בפני הועדה הפסיכיאטרית.

המזכירות תשלח עותק ללשכת הפסיכיאטר המחוזי.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי.

ניתן היום, 2 באוגוסט 2015